

Carl-Martin Borgen 1917-2011

PUBLISERT 5. juli 2011

Det var med vemod og sorg vi mottok budskapet om Carl-Martin Borgens bortgang. Carl-Martin ble gravlagt 25.3. For de fleste har han bare vært Carl-Martin, for oss også lærer, venn og kollega. Til tider har han fremstått som udødelig. Nesten frem til det siste sydet han av kreativitet og lysten på liv. For gammel til å bli voksen og for ung til å bli barn.

Om han forlot oss med redsel og raseri mot døden er usikkert, sikkert er det at han det meste av sine 94 år har bejublet kjærligheten, livskraften og det å være et lekende menneske. Lidenskap, entusiasme og gode gammeldagse skandaler var en naturlig del av hans repertoar.

Han var en pokkers, usedvanlig og standhaftig kraftkar. Han var en av Skandinavias beste barneterapeuter i sin tid, kanskje fordi han aldri helt forlot det søkende i seg. Han kunne det å være en trygg voksen, med en lekende sjel og et boblende ego. Lenge kjørte han en Citroën 2CV med blomsterkasse på bagasjelokket. Jordisk gods tok aldri plassen for rettferdigheten.

Det har blitt et hull i rekkene nå, og som tungen forvandles til forstørrelsesglass når en tann er borte, gjør sjelen og hukommelsen plassen han forlot, gedigen. Vi som til tider har gått under hans paraply, ser at det skal mye til å bære hans hatt, som huset både visdom og vemod. Han var en slags symbiose mellom Dr. Dyregod, Tobias i tårnet og Spiderman.

Hans forhold til psykologien hadde mange fasetter. Psykologer var litt kjedelige for han, men psykologien et eventyr. Nye teorier var «fantastisk spennende, bare man ikke tror på det». Terapi var for han brukskunst, og han har danset mer med Zevs døtre Musene enn gått polonese med Freud og Reich.

En mann som til de grader har elsket livet, har sunget vennskapets og kjærlighetens arier med pauker, basuner og harpe, har ikke alltid vært lett for sine omgivelser. Vi har både ledd og ristet på hodet, grepet hans pulserende energi med begjær og tenkepauser. Da han i høst tok avskjed med en annen venn og kollega hvis liv var preget av vestlandsk nøysomhet, valgte Carl Martin fra sykesengen sløyfeteksten: «Avholdenhet er en dyd, men uavholdenhet gir større fryd».

Kanskje var dette noe av essensen i hans liv. Alltid å søke det blomstrende, alltid å se ting i perspektiv og alltid ville videre, også med tårer i øynene. Å kunne gi seg helt over til noe var et budskap han hadde til oss kolleger. Fram til nylig har han arbeidet med hengivelsens og ekstasens psykologi; som han sa: «Alle søker det, men vi er så redde, for ... tenk om vi ikke kommer ut av det igjen».

Kjære avdøde venn, vi skal aldri glemme at vi ønsket å kaste deg på sjøen, og at vi elsket deg.

Våre tanker går til dine etterlatte.

Fra kolleger og venner på Psykosomatisk Institutt

Bjørn Skar Ødegaard

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 7, 2011, side 702